

— А азъ и да ви дамъ нѣмамъ.... Азъ тебе, тате, знаешъ ли какво ще та посвѣтвамъ, въ интереситъ на военната дисциплина и на нравственното възпитание на повѣреннитъ тебе турци.

— Какво?

— Ти имъ хвърли овенътъ, тий отъ гладъ ще да са нахвърлятъ отгорѣ му, ти за този безпорядкъ земи го назадъ.... По този начинъ, и овнитъ ще да еж цѣли, и турцитъ нѣма за какво да са плачатъ, сами еж виновати....

Той тогава предложи да помѣстятъ плѣнниците въ тѣхнитъ редути, гдѣто тѣ въ земляникитъ да могатъ да бждатъ запазени отъ сибѣгътъ и студътъ, но това неизвѣстно защо не са прие.

На неговата позиция не ведижъ са явявахъ бѣжанци турци и тѣхъ ги храняхъ, прѣди да ги испратятъ по-надалечъ.

Когато са свърши четвъртиятъ актъ на плевенската трагедия и Плевень паднѣ, румунитъ навлѣзохъ въ градътъ и почихъ да ограбватъ когото срѣщаштъ. Тутакси слѣдъ назаачението на Скобелева за воененъ губернаторъ, той призова румунскитъ офицери.

— Господа! Азъ съмъ длъженъ да ви прѣдизвѣстя, за да не са караме повече съ васъ.... Вашитъ солдати грабятъ градътъ.

— Ний сме побѣдители, а побѣдителитъ иматъ право на имуществото на побѣденитъ....

— Но, първо, вий съ мирнитъ жители не воювахте, слѣдователно, и не сте ги побѣждавали, а второ, идете и прѣдизвѣстете свойтъ, че азъ таквизъ побѣдители ще да ги разстрѣлявамъ.... Всякой уловенъ на прѣстѣпленето ще да бжде убитъ като куче.... Така и помпете.... Почакайте.... Вашитъ обиждатъ женитъ; прѣдоставямъ ви да еждите, до колко това е гнуено.... Знайте че нито една жалба нѣма да остава безъ послѣдствие, нито едно насилие нѣма да бжде ненаказано.

Турцитъ го парѣкохъ справедливийтъ.

— За него нѣма различие. Каквото еж свойтъ, толкова еж и чуждитъ.... Ако еж мирни, той не остава да ги обиждатъ... говоряхъ тѣ за актъ-пана. Едно само, защо той на българскитъ дружини заповѣда да конвоирова тѣ плѣнницитъ.

Когато съобщихъ това на Скобелева, той твърдѣ ясно обясни свойтъ възгледъ на дѣлото.